

החברותא

בס"ד ערב יום-כפור ה' תשרי תשע"ה

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס 490

פניני חכמה וקריאת פניני חכמה

ביום הקדוש צריכים להשים כל מגמתם בתפלות למען כבוד שמו יתברך המחוללת בין הגויים ובזה נזכה במהרה לישועתן של ישראל. כנודע הרמז ממאמר הכתוב (שמות כא, כא) אך אם יום או יומיים יעמוד לא יוקם כי כספו הוא, מכאן הר"ב מפרשיסחא אם יום היינו יום כפור או יומיים היינו ימי ראש השנה אשר אז עומדים כל ישראל בתפילתם כים ובכ"ז לא יוקם היינו שלא יהיה להם תקומה מצרותיהם, הטעם לזה כי כספו הוא רצה לומר שכוונתו בעת התפלה היה על כספו מתוך דאגה לצרכיו הכספיים-גשמיים ולא על גלות השכינה וצרות ישראל וכו', וד"ל.

תשובה היא אחד משבעה דברים שקדמו לעולם (עין פסחים נד) ושם לא שייך זמן ובהרהור סגיו וכשמרהרה בתשובה מוחלין לו על כל עונותיו שעשה ובתנאי שיקבל עליו מהיום והלאה לרוב בו יתב"ש אז עולה למעלה עד לראש שאין שם דינים כלל ושם נמתק הכל.

בליל יום הכפורים לאחר אמירת כל נדרי עמד הרה"ק רבי לוי יצחק מברדיטשוב זיע"א. השתיק את הקהל וכה הכריז: רבותי חז"ל אומרים: כל האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם (אבות פ"ו) ובכן אומר אני לכם יהודים יקרים בשם אומרו: ויאמר ה' סלחתי כדברך...

על חטא שחטאנו לפניך ביצר הרע. לכאורה צ"ב מהו כוונתו של וידוי זה, וכי יש חטא שאין עושים בהשפעת יצר הרע? אלא אנו מתוודים על שלא עשינו מהיצר הרע עצמו טוב. שגם את היצה"ר צריך להפוך לטוב. כפי שביארו חז"ל בכל לבבך בשני יצריך שגם את היצה"ר צריך להפוך לטוב. וזה מה שאמרו חז"ל בראתי יצה"ר בראתי לו תורה תכלין שעל ידי התורה מתבל את היצה"ר שיהיה טוב.

העניינים והאביונים מבקשים מים ואין (ישעיה מא, יז) מים זו תורה הקדושה. גם מבקשים שיוזכו לבחינת "אין" שהם הכלים המחזיקים את התורה כמשה רבינו שהיה גדול מקבלי התורה והיה עניו מאוד מכל האדם. כן כל בן תורה לפי ענותנותו ושפלותו נעשה כלי לתורה"ק...

כוחו של דוד המלך ע"ה בתהלים שמחה והכנעה יחד, ועשה ק"ג מזמורי תהלים גמטריה 'הכנעה'. וזה דאיתא במד"ר דלת לפנינים מדלת יותר הכנעה, ועוד יותר. וזה והיה עקב תשמעון (דברים ה, יב) לשון שמחה על ההמשכה ושפע שמחה הבאה עם ההכנעה ביחד.

ברוך הגבר אשר יבטח בה' והיה ה' מבטחו (ירמיה יז, ז) כפי בטחונו של האדם בהשי"ת כך יש לו להיות מובטח באמת, וכן איתא בסוטה (ת, ע"ב) במדה שאדם מודד מודדים לו.

יראת ה' היא אוצרו (ישעיה לג) יראת הרוממות גורם להתקרבות אליו (עין וז"א יא) משא"כ יראה תתאה גורמין לרחוק כמו שמפחדים מחיות מורפות ודו"ק...

סוכה צריכה "דעת" כאומרו למען ידעו דורותיכם לכן קבעה לאחר יום הכפורים כאשר מורק ושופף מעוונותיו. בכח הדעת ניתן להגיע לאחדות הבורא למעלה מהאמונה. (מתוך דברי חיים להרה"ק מצאנו)

לחברת החברותא מאת אלף החברים ואלף בית ישראל

אלף שנה וזכרונותיה

שנה טובה ולחברתה, גליה טובה

ורגע ולא יצא ממנה אף נשימה אחת, וכל נשימה ופעולה שהוא עושה זו הסיבה ולא הוא, אז הוא חי ממש עם הרבש"ע - זה א-לי ואנוהו. כמו שהיה ביציאת מצרים.

ביציאת מצרים ראתה שפחה על הים ואמרו כולם זה א-לי. אין הכוונה שהשפחה ראתה, וכי שפחה ראתה. הפירוש הוא שבני ישראל היו בכזו בחינה של שפלות, שהיו בעיני עצמם כלום ("גארנישט") כמו שהשפחה היא כלום, לכן ראו. כאשר בני ישראל עמדו על הים באותה נשימה הם היו בבחינת שפחה, מכיון שהם יצאו אז ממצרים והיו שקועים במ"ט שערי טומאה, והם לא יכלו לטעות שיש להם איזה חלק ביציאת מצרים. והיות שהם היו אז בתוך מ"ט שערי טומאה וראו שבכל זאת הם גאולים, מזה הבינו מי הוא הגואל. וזה גרם שראתה שפחה על הים, כי באותה נשימה הם חיו עם הבחינה של הגאולה. זו היא הגאולה. כך היה ביציאת מצרים וכך יהיה כאשר אנו ניגאל, נעמוד בכזו סכנה - מי שיוזכה לחיות את זה - ואיך אנו עומדים? זוהי הגאולה. שכאשר האדם נשאר במציאות שלו שהוא לא יכול להגאל, אם כן מזה שהוא גאול הוא חי ממש עם הגואל. ולכן ראתה שפחה על הים, מפני שהיו בכזו בחינה שאין להם שום אחיזה, נמצא שהכל זה רק הוא, וזוהי האחיזה של הקדושה שכולם ראו ואמרו זה א-לי ואנוהו.

רק שבגאולת מצרים היה בבחינת ראייה, שראו והראו באצבע - זה א-לי, ובגאולה הזו

אמנם הסיבה הזו היא רק לנשימה אחת, כי באם הסיבה תהיה יותר מרגע אחד היא תתהפך למציאות, ואם זו מציאות הוא לא חי בסיבות ולא בפחיתות שלו, ואז זה כפירה בעיקר. ולכן הסיבה היא רק לנשימה אחת, התעייף עיניך בו - איננו. כי הסיבה של הרבש"ע היא רק בשעה שהיא נמצאת. הייתי צריך ללכת למקוה, הייתי צריך ללכת הביתה, באותו רגע נתהוותה סיבה. וברגע שאחריו האדם חוזר וחי במציאות. כי באם לא, בהכרח הוא יגיד לבסוף בחנני ונסני. אם הוא לא חוזר למציאות שלו "כי פשעי אני אדע וחטאתי נגדי תמיד" הוא יגיע לכפירה, כי אם יש בו בעצמו מעלה הוא עושה מעצמו אלוה. דוד המלך אמר הרגתי את יצרי ולבי חלל בקרבי, הוא הגיע לומר בחנני ה' ונסני צרפה כליותי. לכן האדם מוכרח לחיות תמיד בהכרה זו: כי פשעי אני אדע וחטאתי נגדי תמיד, שתמיד הוא חוטא ופושע, וכל הזמן במציאות של פגמים. וזה שבכל זאת הוא עושה פעולה והוא חי, זה מסיבת כל הסיבות, הוא אחד ואין שני. זהו ענין משיח. וכשיחיו בצורה כזו יזכה לשמוע את קולו של משיח, את קול השופר, תחית המתים, ובית שלישי. בלי זה זה לא ילך.

האדם מוכרח לחיות את המציאות הפחותה שלו בכל רגע, ואסור לו לצאת מהמציאות שלו כל ימי חייו בכדי שלא יהיה כופר בעיקר. ועד יום מותו יחכה לו בתשובה להנטותו לתחיה. וכאשר כך יהיה, כאשר האדם יחיה את המציאות שלו בכל רגע

של עכשיו כל כך חזקים שאף אחד לא חי בכזו מציאות שהמציאות עצמה היא סיבת כל הסיבות ועילת כל העילות. זו תהיה הגאולה העתידה. כי הגאולה היא כאשר האדם חי את המציאות שלו שהוא תוהו ובוהו, וממילא אז הוא לא תוהו ובוהו, כי הוא חי עם אמונה פשוטה, עם התוהו ובוהו של ששת ימי בראשית שהוא אמונה פשוטה.

אי אפשר לחיות במציאות הבורא אלא אם כן האדם מעצמו הוא סיבה של הקב"ה. כאשר הוא נשאר לגמרי ערום, תוהו ובוהו, אז הוא חי בכל נשימה עם הסיבה. אך כל עוד יש בו משהו הוא לא חי עם הרבש"ע. לכן הוא מוכרח לחיות כל הזמן עם המציאות שלו, וממילא כל נשימה זה הרבש"ע, כי אני בעצמי אין לי חיות, אני לא יכול להתקיים, ואם כן מה שיש לי חיות זה הוא. ואז הוא לא מראה זה א-לי, רק האדם בעצמו הוא בחינת מציאות הבורא, המציאות שלו שהוא כולו תוהו ובוהו זה גופא מציאות הבורא. כי מכיון שהוא אין לו כח הנשימה, מה שהוא כן נושם זה מהרבש"ע, ועל כן כל הנשמה תהלל י-ה. אך כל עוד שלא יחיה בהרגשה כזו כך לא יוכל להגיע לכך שהמציאות היא הסיבה.

וכשנחיה כך, הנה עכשיו (פורים) הוא הזמן שהיו לישראל ניסים, וכמו שאז הוא גאל אותנו כך הוא יגאל אותנו עכשיו, ולא יבושו ולא יכלמו לנצח כל החוסים בך.

לא יהיה כלום. יהיה דומיה, תוהו ובוהו. מרוב החסרונות יגיע העולם להכרה שהוא כולו תוהו ובוהו, וכשיגיע לכזה תוהו ובוהו שכבר לא תהיה לו כל אחיזה אז יגיעו לתוהו ובוהו של ששת ימי בראשית, יתחילו לחיות עם "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ והארץ היתה תוהו ובוהו", ויחיו עם התוהו ובוהו של ששת ימי בראשית. ואז לא יגידו זה א-לי, לא יראו זה קלי, רק כל אחד מבשרי אחזה אלוהה. לא יהיה אז בחינה של "זה א-לי", בהגאולה העתידה נאמר "הוא ישמיענו ברחמיו שנית לעיני כל חי", ו"לעיני כל חי אין זה יזה קלי". כל אחד בתוך עצמו יחיה זה קלי ואנוהו, לא שהוא יגיד "זה קלי", הוא יחיה בסיבה. וכך אנו צריכים לחיות עכשיו.

רק שעכשיו, כל עוד האדם לא הגיע לתכלית השפלות, הוא לא יכול לחיות בסיבות, והוא מוכרח לחיות את המציאות שלו. באם לא הוא יבוא לגדלות, מחמת שמאבד את המציאות שלו ויהיה כפירה בעיקר. לכן הוא מוכרח לחיות תמיד במציאות שלו. אכן המציאות הזו היא גופא הסיבה. כי איך הוא חי בכזו מציאות, ואיך הוא מתקיים, בעל כרחך שגם שם ידך תנחני. ואז מבשרי אחזה אלוהה, מן הטומאה הזו אני רואה שיש סיבה. זו תהיה הגאולה, שיגיעו לתכלית השפלות, והמציאות שלו היא גופא הסיבה. כמו שנאמר טוב לי כי עוניתי למען אלמד חוקיך. אבל עד אז מי חי ככה? המכאובים

מסופר שהרה"ק רבי אברהם מקאליסק זיע"א (מטבריה) גילו לו מן השמים על רועה אחד שתפלתו הגיע למרומים ועל ידו נתבטלה גזירה מעל ראשי עם קודש, הרועה שהיה יתום מגעוריו ולא היה מי שילמדנו תורה ותפלה באותו שנה כשנתעורר בתפלה ביום הכפורים זעק היתום לפניו יתברך שמו הלא אינני יודע מאומה קח נא אותיות אלו ותצרף מהם תיבות, ומכיון שהיתה תפלתו זכה ובככיות נתקבלה תפלתו יותר משל אחרים.

אחד בא לפני ה"חזון איש" בערב יוה"כ ואמר לו מדי שנה ביום זה אני עושה את כל ההכנות לחזור בתשובה ואכן עולה בידי להרהר קצת בתשובה. אולם מה כל זה שווה אם מיד לאחר היום הקדוש הכל חוזר וניעור ואני חוזר לסורי. השיב לו ה"חזון איש" גם הרהורי תשובה יקרים מאד בעיני השי"ת. (פנינים מהר"י ברנר)

במוצאי יום הקדוש בתפלת שמונה-עשר כבר אומרים סלח לנו אבינו כי חטאנו נשאלת השאלה על איזה חטא מתפללים הרי עוונותינו כבר נתכפרו ביום כיפור. זאת ועוד שעדיין אנו עומדים בבית הכנסת ולא היה סיפק בדינו לחטוא מחדש. אלא, דהנה צריך האדם להאמין באמונה שלימה שיום הכיפורים מכפר אך דא אקע שלבו של אדם נוקפו מי יודע אם אכן נתכפרו כל עוונותיו, וכיון שמסתפק בדבר נחשב לו לחטא ועון, ולכן יש להתפלל אז סלח לנו אבינו כי חטאנו בפגם האמונה. (חידושי הרי"ם) ...**לכאורה** עולם הפוך ראיתי בערב יום כפור מהדרין לאכול במשך כל היום וכשהגוף מלא באוכל מגיעים ל"כל נדרי" ואנו דומין אז למלאכים, לבושים בלבן, אומרים "ברוך שם כבוד מלכותו" בקול רם כמלאכים. מאידך לאחר הנעילה אחרי יום שעובר בקדושה ומהרה כמלאכים וכשמגיעים לתפלת ערבית שבמוצאי יוה"כ אומרים והוא רחום יכפר עון ואומרים בשכמל"ו בלחש הלא עדיין לא אכל כלום. מכאן שהמחשבה היא זאת שקובעת. כליל כל נדרי המחשבה על יום הכפורים ולכן אנו כמלאכים אך בערבית שבמוצאי יוה"כ המחשבה היא על האכילה שהולכים תיכף לאכול וממילא חזרו להיות בני אדם. (הגר"ש שברון זצ"ל)

מדרך העולם שבעינינו"פ מפיסים זה לזה אמנם ולדאבון לב לאחר שעובר יום כפורים יש שמתירין לעצמם לשוב לסורם. והאמת שהפיוס צריך להמשך כל השנה. רמז מלשון הכתוב: סוככים ככנפיהם על הכפורת ופניהם איש אל אחיו (שמות כה, כ) ע"י שסוככים ככנפיהם אל הכפורת - בלשון כפורים- אז נעשה ופניהם איש אל אחיו בכח האחרות שביום הכפורים נמשכים הלבבות להיות איש אל אחיו לכל העתים. (ע"פ המהר"ל)

הודעות נחוצות לימים הבעל"ט

בעיו"כ מתפללים בצוותא תפילת מנחה בציון שמואל הנביא בשעה 2.00 אחה"צ

ביום ראשון, יום השנה של מו"ר ר' אשר זצ"ל זיע"א יתקיים כנס חברים

בשעה 3.45 בצהריים אמירת תהלים בציון בשעה 5.15 אחה"צ יהי רצון

בשעה 5.30 מנחה בשעה 5.45 סעודת מצוה באולמי גומניק

בחזה"מ סוכות אי"ה תתקיים שמחת בית השואבה ביער קנדי

ביום ראשון, ג' דחומה"ס תתקיים אי"ה נסיעה למירון - היציאה בשעה 12.00 בצהריים מרח' החשמונאים

כליל הושענא רבה אומרים תהלים בהר ציון בציון דוד המלך ע"ה

הקפות שניות יתקיימו אי"ה ביער קנדי במוצאי שמחת תורה

יו"ל ע"י מערכת החברותא רח' עדני 3 ירושלים

☎ 02 - 5829688 פקס: 02 - 5325477

ת.ד. 5080 ירושלים 91050

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

נלב"ע מוצאי יום כפור י"א תשרי תשס"ד ת. נ. צ. ב. ה.

